

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

*Ми припадаємо на коліна
Перед страстями Твого Сина,
Дозволь нам покаяння за всі провини,
Бо ласка Твоя велика.*

*Ти дав Україні Велику П'ятницю –
Жорстоку зиму серед літа...
Пішли їй тепер, наче рідному Сину,
Божественне Воскресіння!*

Віра ВОВК

Монетний двір Канади продав монети з українською писанкою майже на 3 мільйони канадських доларів і направить виручені кошти Україні.

Канадський Монетний двір вирішив спрямувати чистий виторг від продажу щорічного випуску золотих та срібних монет «Писанка» (Pysanka) 2023 року на гуманітарну допомогу Україні.

«Ваша витончена срібна писанка 2023 року виконана в трипільському художньому стилі, заснованому на малюнках доісторичного глиняного посуду та виконаному в природних тонах», – наголошується в описі срібної монети.

«А на золотій монеті-писанці із чистого золота 99,99 % зображена улюблена квіткова емблема українського народу (соняшник) оточена символами, які святкують повернення сонця, а разом із ним і настання весни», – зазначив Монетний двір Канади.

Монети в традиційній формі писанки випущені тиражем відповідно 7,5 тис. та 275 штук, і за номіналу відповідно 20 та 250 канадських доларів. Її пропонували за ціною 139,95 та 6999,95 канадських доларів.

«Учора Канадське Королівське монетне подвір'я випустило неймовірно красиву монету із зображенням української писанки... Усю колекцію, а це 7500 монет, було повністю розпродано за день», – зазначила своєю чергою пані посол України Юлія Ковалів.

Загальна сума продажу монет за заявленою вартістю – 2,97 млн канадських доларів (близько \$2,23 млн за поточним курсом).

Єврокомісія підтримує СКУ

Президентка Єврокомісії Урсула фон дер Ляен погодилася цього року зустрітися зі Світовим Конгресом Українців та лідерами українських громад з усіх 27 країн ЄС.

Про це заявив президент СКУ Павло Грод, який зустрівся з президенткою Єврокомісії після її виступу на спільній сесії парламенту Канади.

Мета майбутньої зустрічі – обговорити подальшу підтримку українських біженців та залучення громадянського суспільства до захисту й відбудови України.

«СКУ та наші громади в 27 країнах ЄС є життєво важливим мостом для ЄС і потужним адвокатом України», – зазначив Грод.

«Ми продовжуємо підтримувати Україну як серед народу, так і серед керівництва кожної країни ЄС. Я дуже вдячний тим українцям і друзям України, які невтомно працюють, щоб забезпечити потужну моральну, політичну, військову та економічну підтримку України та її народу», – наголосив він.

Нагадаємо, Павло Грод під час зустрічі з Урсулою фон дер Ляен в Оттаві подякував президентці Єврокомісії за її глобальне лідерство на підтримку українського народу та закликав до прискореного членства України в ЄС.

АРМІЯ ДРОНІВ

Мінцифри й ініціатива United24 подякували діаспори за посилення «Армії дронів».

Міністр цифрової трансформації України Михайло Федоров та ініціатива United24 висловили подяку світовій українській громаді та друзям України з понад 70 країн, які пожертували \$ 630 тисяч через платформу на сайті Світового Конгресу Українців Unite With Ukraine.

Як передає Укрінформ, про це йдеться на сайті СКУ.

За даними міністерства, на зібрані кошти вже придбали та передали 30 потужних дронів Matrice 300 для 15 підрозділів Сили оборони України.

Ці дрони допоможуть бійцям контролювати лінію фронту, знаходити найбільш замасковані позиції окупантів та влучно коригувати артилерію по ворожих позиціях. Matrice 300 було розподілено по всій лінії фронту. «Пташки» вирушили на Донецький, Харківський, Луганський, Запорізький, Херсонський напрямки та в прикордонні області на півночі країни.

«Віriamo, що допомога від української діаспори та друзів України буде корисною нашим бійцям під час контрнаступу. Вдячний Світовому Конгресу Українців та кожному особисто, хто долучився до збору коштів, особливо нашим давнім друзям та партнерам зі Saint Javelin», – зазначив міністр Федоров.

Нагадаємо, СКУ отримав почесну відзнаку від фандрейзингової платформи United24 Президента Володимира Зеленського як один з найбільших жертводавців 2022 року.

Фото: СКУ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Для нас ти живий, Славчику!

У середу, 1 березня, до Храму Всіх Святих у Ніжині прийшли ті, хто тебе пам'ятає, любить і шанує, аби разом з отцем Сергієм і твоєю родиною помолитися за вічний спокій і вічну пам'ять Воїна Станіслава. Я намагалася, Славчику, разом з твоїми друзями, рідними і побратимами зібрати і відтворити подробиці останнього для тебе бою 1 березня 2022 року, розповісти про тебе тим, хто тебе не знав особисто: вибач, бо всі слова мізерні порівняно з твоїм коротким, насиченим і яскравим життям.

Минув рік без Славчика. Його війна почалася на Майдані. Продовжилася 2014 року в складі 41-го батальйону. Він називав його ніжинським, бо там, насправді, серед представників з усієї Чернігівщини було багато ніжинців. Станіслав пройшов дві ротачії в перший рік війни. З побратимами пройшов Лиман, Бахмут, Дебальцеве, Оленівку: це поруч з окупованим Єнакієвим. Ніяких розповідей про рейди в сіру зону. Лише гарна і пам'ятна світлина на блокпосту з побратимом і найкращим другом Анатолієм Сліпаком.

Блокпост був біля мосту через невеличку річку у Оленівкою. Так звана крайня точка. А на другій ротачії позиції 41-го були в Старогнатівці-Новогригорівці – Прохорівці. Сюди до земляків приїжджав і ділив хліб військовий кореспондент Ігор Волосянкін. Його світлини нині зберігаються в Чернігівському

історичному музеї імені В. В. Тарновського. На них – і Станіслав Прощенко.

Улітку 2014 Станіслав демобілізувався. Але ніжинський підприємець мав неспокійну і добру вдачу. Побачене і пережите на війні, де немає напівтонів і компромісів, він переніс у порівняно мирне життя. Здавалося б: живи собі й радій, що повернувся живий, що вдома чекала дружина і донька, що народився син, що працює невеличкий бізнес...

Та як жити спокійно, коли чиновники ігнорують війну? Як чути проросійські наративи? Як жити поруч з російською церквою, що відверто підтримує і пропагує ідеї руського миру, а місцеві депутати не менш відверто підтримують цю церкву? «Слава мав неабиякий авторитет. Він не давав спокійно жити жулікам у владних кабінетах. І водночас багато допомагав. Тихо, без розголосу. Про це знав він і ті, кому він простягнув руку допомоги, – згадує Анатолій Сліпак. – А от свого побратима ми разом виручали. Було діло». То дитина в побратима захворіла, треба була коштовна операція. Слава допоміг. Виникла проблема у дочки знайомого зі здоров'ям. Знову Слава рятує. У капелана проблеми із серцем: ледь не силоміць відвіз до Києва. Дякувати Богові та Славі – вчасно. І за життя про всі ці випадки ніхто й не знав. Про більшість і досі ми не знаємо. Те, що волонтерів і допомагав захисникам, знали: бо їздив до зони бойових дій з

капеланом Сергієм Чечиним, який свого часу привозив до них допомогу і Боже слово.

Створив громадську організацію для ветеранів 41-го батальйону «Шит 41», а пізніше організація переросла в ГО «Патріот», що об'єднала багатьох хлопців, які боронили цілісність України у складі різних підрозділів: і 1-ша танкова бригада, і 13-й батальйон, 58-ма, і родини загиблих, і волонтери. Допомагав і неймовірно пишався молодіжною організацією ГО «Дозір "Крук"». І в музеї російсько-української війни при військкоматі – його частка праці, душі. Дуже боляче переживав Слава бойові втрати батальйону на війні і небоюві – удома. Переживав і допомагав. Особливо діткам, що залишилися без батьків. Тому іноді світлини з дітьми загиблих ніжинців плутають із сімейними: Слава не виставляв родинні фото, то вже друзі знімали і робили дописи у ФБ.

Він усе переживав як своє, особисте. Жив на розрив. Але все встигав! Пригадую, на День прапора зібрав з отцем Сергієм усіх капеланів Чернігівської єпархії Православної Церкви України, ветеранів. І помолилися за вічну пам'ять загиблих, і ходою пройшлися ніжинськими вулицями, і кулішем усіх почастували, і концерт провели!.. І кожному капеланові з вдячністю подарували тактичні годинники. І діти загиблих ніжинських героїв отримали такі самі «дорослі» годинники. Вам треба казати, хто їх купив? З літа 2014 до 24 лютого 2022 таких акцій, зустрічей, подарунків, допомоги не перерахувати... Це правда. Без ніяких перебільшень.

Один з напрямків Стасової громадської діяльності – допомога православним громадам у переході з московського патріархату до Православної Церкви України. Прочитую одне з його інтерв'ю: «Мене не влаштує просто перемога над кацапами. Потрібно ще вичистити з України їхню церкву. А якщо ми отут, в Україні, залишимо московський патріархат, це буде ракова пухлина. Вона рано чи пізно вибухне й буде нас нищити». Люди не хочуть залишатися в російській церкві, хочуть переходити до ПЦУ, але завжди треба організатор, який і до обласного центру звозить, і з оформленням відповідних паперів допоможе. І Станіслав допомагав: Оленівка, Бобрик, Припутні, Парафіївка, Білі Вежі моляться в українській церкві рідною мовою. «Були на зборах у Вертіївці – люди там уже готові переходити. Ось у Крутах у нас не вийшло. Ми там створюємо нову релігійну громаду, з отцем Сергієм (Чутченком)».

Зі споминів Олега на позивний «Тайфун»: «Нас було на Гуньках 28 людей: 5 груп, які ходили на «вилазки». До Калинівки, Безуглівки, Талалаївки (до речі, Станіслав звідти родом). (Мое уточнення для не ніжинців: Гуньки – назва мікрорайону Ніжина. Це один з напрямків, який тримали оборонці міста). Командир у нас – Сергій Бурковський, справжній офіцер, захисник Донецького аеропорту, Герой України! Але в ці дні ми були лише зі стрілецькою зброєю. Дзвонять місцеві з Дорогінки: до нас два російські бензовози зайшли. Слава кричить: «Їдемо!»

Продовжує розповідь Tatul Oganуан: Дві машини відразу виїхало. У нашу трое вскочило: «Патріот» (позивний Станіслава), «Шаман» (Дмитро Шмагайло) і я. На краю села бачимо два російські бензовози біля сільського магазинчику, з якого 5 орків виходять: повні руки награваних продуктів. Наші розвертають машину, вискакують – і на них. Вони кида-

ють награване і кидаються навтьоки. Слава стріляє з «мухи» по бензовозу, той порожній: граната лише його пробила. Одного орка вбили, другого Дмитро на землю вклав, а троє орків забігли за будівлю. Слава за ними. Дістав гранату на ходу і вже висмикнув чеку, аж тут орки почали відстрілюватися, не прицільно, хаотично... Одна куля пробила Славі печінку, друга – ногу, третя застрягла в мобільному...

Коли підбігли хлопці, Слава підняв руку з гранатою без кільця, тоді побратими перехватили гранату з руки Слави та обмотали чеку ізострічкою. Поранення були важкі, тож швидко потягли Славу до машини.

Розповідає Ігор Дягель: «Поклали пораненого Славу на задне сидіння, в автівці скло було вибите, то хлопці на капоті їхали. Хвилівський міст був підірваний, ми з Тайфуном їх там зустрічали. У брід через В'юницю перенесли Славу до швидкої. Я поїхав за ним слідом...»

«Слава був без тьми, – важко згадує Олег події 1 березня 2022 року. – Я побачив його колір шкіри, думав, він уже помер. Але «швидка» повезла його до лікарні, там поклали його під апарат... Через хвилин 20 телефонує Ігор Дягель: немає Слави...»

Ігор Дягель – не тільки побратим, а й кум. Чекав від кабінетом, аж вийшов сумний лікар... Йому, куму, довелося сповіщати Славіну дружину.

Але Ігор розповів не тільки про загибель свого друга, а й про ті перші дні, коли довелося стримувати ворога на околицях міста, про знищених ворогів, спалену техніку, перекриті поваленими деревами дороги в Кошелівці... Станіслав був «заряджений» стояти до кінця.

Славчику, після твоєї загибелі, після усіх жахів війни, що впритул підійшла і до твого дому, доповідаю: за минулий рік на Чернігівщині перейшло до Православної Церкви України ще 15 парафій. Чернігівщина витримала російську навалу. Наші оборонці не здали міста і села. Не зайшли вороги до твого Ніжина. На Гуньках приєдналося до тебе ще 9 захисників. Тепер ви охороняєте нас у складі Небесного воїнства. Побратими помстяться за вас. Стоять на захисті всі твої куми. Тримаємося. І обов'язково переможемо.

Доня вийшла заміж. Так, за того хлопця. Син ходить до садочка. Цьогоріч піде до школи. Без тебе. Дружина... їй важко, але вона пишається тобою. Сумує, плаче, але пишається. І Толя дуже сумує, аж постарів... Пам'ятаєш, коли ви востаннє побачилися? Він родину побратима вивозив на західну, а ти мчав до Ніжина, аби захищати місто. Ви зустрілися на трасі. Це десь у Вінницькій області було. У тій колоні і донька твоя була з майбутнім зятем... Остання зустріч...

Відспівував тебе отець Сергій... Він так і продовжує ганяти на передову. Тепер це Бахмут. Там зараз спекотно. Вулицю, яку ти так хотів перейменувати з Московської, таки ж перейменували. Тепер це вулиця Станіслава Проценка. Так, Славчику, твоє ім'я на табличках. Саме та вулиця, по якій мчала «швидка» з тобою. Ти був без тьми, але живий. До лікарні довели, а там ти й... Ту велику вазу з гільзи, що подарували тобі на день народження вдячні за допомогу бійці 95 бригади, ми поставили біля твого магазину, біля меморіальної дошки... ми пам'ятаємо тебе, Славчику...

Тетяна МИРГОРОДСЬКА

https://siver.com.ua/news/pam_jati_stanislava_proshhenka/2023-02-27-32778

АКТУАЛЬНО

ТРАГЕДІЯ КРОВІ

Ремарка. З інформаційних повідомлень: у Херсонській області відбувається примусова паспортизація. На території тимчасово окупованих Донецької і Луганської областей працівників бюджетних установ і студентів вишів примушують здавати кров для поранених рашистських мобілізованих. У тимчасово окупованому Сімферополі «Центр крові» закликає місцеве населення здавати кров для поранених російських загарбників.

Ці інформаційні приводи наштовхують на певні асоціації й розмисли «на полі крові». Найперше в цьому контексті згадується драма Лесі Українки «На полі крові», що має цікаву історію осмислення й переосмислення авторкою християнської теми Юди. Досить непростий твір, із авторським баченням проблеми зради та її можливих наслідків – теми, що супроводжує українську історію впродовж століть. Звісно, класична тема зради – окрема тема вибору людини, що потребує ґрунтовного дослідження, зокрема на історичних, літературних джерелах і засадах психології. Тож сьогодні мова не про зрадників / колаборантів / перекинчиків – мої рефлексії апелюють до самої назви (звісно, із її підтекстами) драматичної поеми Лесі Українки «На полі крові». Відомо, що у творі йдеться, окрім самого підґрунтя й мотивів зради, також про символічний клапоть землі, куплений на Юдині срібняки, який стає місцем поховання чужинців – і цим проблему зради (її ціни в матеріальному еквіваленті) перетворено на універсальну філософську проблему: тут покликаюся до діалогу Блаженнішого Святослава Шевчука з Оксаною Забужко на сторінках книжки «Апокриф: Чотири розмови про Лесю Українку». (Принагідно можу зазначити, що це найцікавіше й найглибше філософсько-християнське тлумачення твору, яке розкривається перед читачем поступово у формі каскадних провокативних запитань і відвертих, часом несподіваних відповідей).

Нині ж, у новітній історії України, «трагедія крові» розгортається не тільки на полі бою, чітко розділеного маркером свої / чужі, де з одного боку гинуть за рідну землю, свободу, незалежність, зрештою, за свої родини, а з іншого – за ефемерні жадібні геополітичні забаганки новітнього російського фіюера. Тут усе зрозуміло: по один бік добро / справедливість, по інший – зло імперського масштабу, заґрунтоване на розгнуданих людських інстинктах і нищих злочинах. Але як сприйняти розумом і серцем – попри всі прищеплені нам десятиліттями гуманітарні інтенції милосердя – таку антропологічно-сюрреалістичну ситуацію, коли на тимчасово окупованих територіях цивільні (зокрема бюджетники й студенти вишів) змушені здавати кров для «двохсотих» рашистів? «Братню» кров чи «ворожу» кров? «Братам» / сусідам чи звироднілим ворогам? І

чим такий примусовий обмін кров'ю може обернутися з антропологічної, гуманістичної, екзистенційної точки зору? Як тим примусово залученим «кровонадавачам» (якщо вони залишаються свідомими українцями) жити з думкою, що в жилах їхніх ворогів і ворогів їхніх дітей, гвалтівників і убивць, на чіих руках кров не тільки наших захисників, а й безневинно загиблих цивільних і немовлят, тече їхня кров? Як може проявлятися «комплекс провини» перед загиблими українськими воїнами й цивільними – і чи проявлятиметься взагалі (хоча, звісно, з гуманітарної точки зору, поранених треба рятувати – але ж не в такий цинічний і маніпулятивний спосіб)? Бо в цьому контексті виникає наступне запитання: які підстави даватиме все це імперії зла для інформаційних маніпуляцій про «братський народ», тепер уже «зріднений», хоч і примусово, донорською кров'ю? І на скільки десятиліть може виявитися латентною проблема, що може вибухнути в майбутньому з несподіваною силою?

Отже, питання хай і примусової «самопожертви» на «полі крові» не таке вже й просте, як може видаватися на перший погляд, бо розгортає цілий комплекс проблем: ворога / зрадника / жертви / донора / маніпулятора. Адже йдеться не тільки про факт рятування «мобільного ресурсу» загарбницької росії, а й демонстративну спробу зробити нас «кровними братами» по факту (а отже, й лояльними – теж по факту). Рятує від цієї думки хіба те, що все-таки це не тотальні випадки – і має місце факт примусу. Але й мимовільних рефлексій також...

І насамкінець – зовсім глобальне запитання: коли вже нарешті Україна і її талановиті й працюючі громадяни перестануть бути донорами сусідньої імперії зла, донорами природних і людських ресурсів, ідей, умів, а тепер ще й перелітої примусово крові? Чи з перемогою на полі бою російсько-української війни здобудемо перемоги на полі багатівничого донорства на користь російської імперії? Але тут уже маємо апелювати до драми Лесі Українки «Бояриня»...

Людмила ТАРНАШИНСЬКА,
професорка, провідна наукова співробітниця
відділу української літератури ХХ століття Інституту
літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України

<https://zbruc.eu/node/114699>

Шевченко надихає

У Дубаї провели VIII громадські Шевченківські читання в Об'єднаних Арабських Еміратах, на які цього разу з різних еміратів ОАЕ з'їхалася рекордна за всі роки проведення громадських читань кількість українців.

На читання також завітав III секретар Посольства України в ОАЕ Віталій Федянін, котрий прочитав «Заповіт» Шевченка арабською мовою.

Ведучий заходу й активіст української громади в ОАЕ Анатолій Глущенко зазначив, що Шевченка можна читати будь-коли, і це буде накладатися на сучасні події. «Щороку Кобзар приходив до нас новим. Другий рік поспіль ми проводимо читання під час повномасштабної війни, але все одно збираємося, щоб надихнутися силою Шевченкового слова», – сказав він.

Цьоріч до заходу долучилося напрохуд багато дітей. За традицією, українська школа «Софія» підготувала свою театралізовану виставу за власним сценарієм, у якому були й сценка з дитинства поета у виконанні Тімура та Оксани Федулових, і паралелі із сучасною Україною та воїном, утілені Наталією Міщенко та Олександром Вдовиченком, і чудові хореографічні композиції, і неймовірна гра на скрипці учениці школи Віталії Пукіш, яка виконала роль Доли поета.

Як зазначила директорка Української школи «Софія» Наталія Сердюк, уже традиційно Шевченківські читання для школи «Софія» – це можливість донести до громади якусь важливу думку.

«Цьогоріч ми хотіли показати, який би був Тарас Шевченко, якби жив сьогодні. У шкільній виставі були задіяні діти, учителі й навіть батьки. Артисти були нереревершені, треба заслужити, щоб так аплодували! Але ми аплодуємо не тільки тим, хто виходив на сцену, а й нашим ангелам-помічникам: учительці Тетяні Суховієнко, яка шила костюми для номерів, учительці Ренаті Ротбауер, яка поставила хореографію до вистави,

вчительці Наталії Міщенко, яка навчала акторській майстерності виконавців. Кожен відчував свою важливу місію», – сказала вона. Наталія Сердюк разом із учителями школи привітала переможців конкурсу «Живи, Україно, живи для краси, для сили, для правди, для волі!..», оголошеного школою в річницю боротьби України за свою свободу проти російських окупантів. Переможцями та призерами конкурсу стали Софія Городовська, Тамара Співаковська, Маріанна Елві, Тімур Федулов, Катерина Микула, Катерина Каленіченко, Ігор Жмуденко та Єва Чечьоткіна.

«Я вперше на Шевченківських читаннях в ОАЕ, враження від заходу – неймовірні: відчуття єдності поза

кова, а акомпанували їй на дзвіночках учні школи в ОАЕ «Софія».

У матеріалі йдеться, що багато дітей виступили з окремими номерами: поезією на слова Шевченка, піснями, грою на фортепіано (Амір Массуд, Аліна та Дмитро Федянїни, Маріанна Елві, Софія Калут, Домініка Гетьманець, Арїна Руденко, Ігор та Софія Жмуденко, Анастасія Терещенко, Олексій Галїцин, Марія та Ганна Войтко, Майя Волчкова).

Цікавий музично-поетичний номер підготували артисти української івент-компанії Elite Party Dubai – Євген Батюта, Емілія Чекурда, Катерина Граужиніс та Рїнат Мірхамедов.

«Дуже цїнно, що в такий непростий час українці згуртовуються та вшановують важливих постатей для української культури, – подїлився враженнями один з учасників заходу Євген Батюта. – Сердечно дякую усім, хто причетний до організації та проведення читань. Зичу миру, здоров'я, наснаги і натхнення у творчих здобутках!»

Вразила вокалом присутніх Полїна Лєанович, яка виконала пісню «Думи мої» дуетом із співачкою Ольгою Бондаренко.

Президентка Української бізнес-ради в ОАЕ Олена Широкова прочитала поезію, яка вперше звучала на щорічних читаннях – «Не кидай матері». А ведуча заходу Ольга Бондаренко прочитала власний вірш «До Шевченка».

З уривком із поеми «Катерина» на читаннях виступила співзасновниця Української жіночої ініціативи Лариса Слейбо, яка також запросила усіх долучатися до щомісячних обговорень книжок українських авторів на зібраннях літературного клубу, створеного в ОАЕ кілька місяців тому Українською жіночою ініціативою.

А українську школу «Дивосвіт» з Абу-Дабї на читаннях представляла директорка Тетяна Атаб.

«Це був абсолютно незвичайний захід – настїльки талановитї всі учас-

Україною, любові до рідного дому, – розповідає Ольга Рєпяшник з Конотопу. – Під час діалогу Воїна з Україною, я плакала, бо кожне слово відгукнулося в серці. А коли Україна казала, що “має синів і дочок, квітучий садочок, високе небо і сонце... чого їще треба”, хотїлося голосно кричати: “Перемоги ї миру нам усїм треба”. Стовїдсотково, Шевченко б пишався таким поколїнням, яке так щиро ї гїдно презентує Україну свїту».

Видання пише, що дуже зворушливо прозвучала пісня «Над Днїпровою сагою» на слова Шевченка, музику до якої написала композиторка і співачка Ольга Бондаренко. Виконувала пісню засновниця ансамблю української пісні і танцю в ОАЕ «Червона калина» Крістіна Нови-

ники, від початківців до професійних артистів, що ми були під величезним враженням. Кожен номер був дуже зворушливим, а дівчина зі скрипкою просто розтопила наші серця. Коли поверталися додому в Абу-Дабі, усі номери були перед очима, а в душі продовжували лунати пісні «Червоної калини», – зізнається пані Тетяна.

На читаннях виступали і ті, хто вже неодноразово брав участь у щорічних заходах (Лілія Григорашук, Олеся Елві, Людмила Нагайчук, Юлія Мартишевська), і ті, хто долучився до читань уперше (Галина Гамалій, Ольга Копач, Олександра Сухіна, Ганна Маруніч, співачка Катерина Бушан та інші).

Цікавим вийшло й спілкування головної редакторки «Емірати Сьогодні» Тетяни Співаковської із залом на тему «Чим би цікавився Шевченко, яку б музику слухав, на кого з блогерів був би підписаний, якби жив зараз?»

А справжньою окрасою заходу вже котрий рік поспіль був кожен виступ солісток ансамблю української пісні і танцю в ОАЕ «Червона калина» – Крістіни Новикової, Ольги Бондаренко та Анни Комарь.

«Для мене найбільшим здивуванням було, наскільки по-різному інтерпретували поезію Шевченка, –

розповідає Ольга Гарбуз із Харкова, яка три місяці тому приїхала в ОАЕ зі своєю донькою. – Це було не просто читання віршів, а справжнє свято творчості та креативу: Шевченко різними мовами, і під гітару, і на скрипці, і в супроводі дзвіночків з дітками, і реп-композиція, яка дуже органічно звучала у виконанні дітей. А найголовнішим для мене показником, що читання вдалися, було те, що моя донька Майя сама підійшла до мене й попросила знайти їй вірш, який би вона прочитала зі сцени, хоча спочатку категорично відмовлялася навіть спробувати. Зараз дуже важливо влаштовувати подібні заходи, що показують українську культуру актуальною, цікавою, привабливою, сучасною не тільки для дорослих, але й для дітей».

У «Еміратах сьогодні» додали, що за традицією, наприкінці читань їхній ініціатор та натхненник Олег Копач відзначив найбільш активних та оригінальних учасників, подарував книжки Шевченка директоркам українських шкіл та інших організацій, які завітали на читання, подякував усім, хто долучився до організації – ведучим, авторам сценарію, учасникам, звукорежисеру Євгену Нечепоренку. Та запропонував наступного року зустрітися в більшій залі, що дасть змогу

всім охочим доторкнутися до Шевченкового слова.

Зауважимо, що в попередні роки на читаннях декламували твори Тараса Шевченка арабською, англійською, польською, французькою, угорською, німецькою, іспанською і, звичайно, українською мовами. Розповідали цікаві маловідомі факти з життя поета, показували відео й фото, проводили опитування на тему «Ким би міг бути Шевченко, якби він жив зараз», вікторини про його життя та творчість (навіть у Kahoot!, щоб дотриматися санітарних вимог під час епідемії коронавірусу), брали в «Шевченка» інтерв'ю (під час якого він розповів кореспонденту українського радіо в Дубаї про свої мрії, улюблену музику, книжки, страви та напої).

Нагадаємо, у House of Pianos у Дубаї відбулися концерти українського композитора, піаніста-віртуоза Євгена Хмари, що стали однією з найяскравіших музичних подій для української громади в ОАЕ.

<https://www.ukrinform.ua/rubric-diaspora/3681806-udubai-vidbulisa-viii-gromadski-sevcenkivski-citanna-v-oe.html>

Фото: «Емірати Сьогодні»

Не всі в росії москалі

ЗА МИР – З ЛЕСЕЮ І ТАРАСОМ

У росії в річницю початку повномасштабного вторгнення в Україну почалися стихійні антивоєнні меморіали. У багатьох містах люди виходили на вулицю з антивоєнними плакатами або квітами. Поліція затримувала учасників, чергувала на центральних площах.

Москвичі з дітьми приносили квіти до пам'ятника Лесі Українки. За ними спостерігала поліція. Вона змушувала працівників комунальних служб прибирати. Через деякий час з'являлися нові букети. «ОВД-Инфо» повідомило про затримання біля пам'ятника двох людей. Юлія Константинова розповіла, що на неї склали протокол про непокору співробітникам поліції і можуть заарештувати на 15 діб. Віктора Капітонова арештовують не вперше за участь у протестах.

На Пушкінській площі в центрі російської столиці поліцейські вибірково перевіряли перехожих.

У підмосковному Корольові затримали дівчину з плакатом «Я за мир», в Іркутську – мешканку, котра тримала плакат «Вимагаю вивести війська РФ з України!»

Затримали п'ятеро людей у Барнаулі. Четверо поставили антивоєнні таблички на центральній площі і поклали біля них квіти. Ще один тримав плакат «Досить мовчати!»

У Санкт-Петербурзі заарештували 15 людей, котрі прийшли покласти квіти до пам'ятника Тарасові Шевченку, аби підтримати Україну. Раніше петербуржці вже влаштовували біля цього монумента стихійний меморіал, вшановуючи загиблих від російської ракети в Дніпрі 14 січня цього року.

За повідомленням петербурзького видання

«Бумага» поліція затримала 77-річну активістку й художницю Олену Осіпову, котра прийшла до Казанського собору з плакатами «Ні – війні!» і «Путін – це війна!». Ця жінка постійно проводить пікети і реагує на гострі суспільні проблеми.

Марія Пономаренко

У Ленінградській області бізнесмен Дмитро Скуріхін, відомий тим, що розписує стіни свого магазину протестними лозунгами, провів одиночний пікет з плакатом «Прости, Україно!». Йому інкримінують карну справу за статтею про дискредитацію російської армії.

У Нижнегородській області затримали муніципального депутата з міста Виска. Дмитро Мочалін тримав на вулиці плакат «Мир Україні. Солдатів – додому». У Нижньому Новгороді біля меморіалу пам'яті журналістки Ірини Славіної затримали колишнього директора Центру німецької і європейської культури Павла Мілославського і ще одного «дискредитанта армії» учителя Іллю Мясковського. Останній намагався запалити свічку біля меморіалу, куди місцеві мешканці щоп'ятниці покладають квіти.

У Казані стихійний меморіал з'явився біля пам'ятника жертвам політичних репресій у Ленінському саду. Там установили фотографії з Бучі, Маріуполя, Дніпра а також плакат «Ні путінській війні!»

Повідомляється також про стихійні меморіали біля Поклонного Хреста в Томську, у Новосибірську біля пам'ятника Тарасові Шевченку, у Мурманську. Містяни принесли туди квіти й дитячі іграшки. Протестантів затримали в Хабаровську та Владивостоці.

У Комсомольську-на-Амурі на пікет у річницю війни вийшла Надія Філімонова з плакатом «СКОРБИМ. Простите нас, що ми страну про*рали!» Через п'ять хвилин її затримали, інкримінувавши дискредитацію армії рф і супротив поліції. Останній протокол місцевий суд відмовився приймати через помилки в документі, повідомляє «Сибір. Реалії».

За даними правозахисної ініціативи «Зона солідарності» з початку війни більше 112 росіян переслідують за звинуваченнями в радикальних антивоєнних діях: підпалах військкоматів та автомобілів з військовою символікою, або підготовці до них. 78 людей перебувають у СІЗО, четверо вже засуджені.

За підрахунками «Медіазони» з березня минулого року в російські суди надійшло більше шести тисяч адміністративних протоколів про так звану дискредитацію російської армії.

За участь в антивоєнних мітингах і пікетах, за пости в соцмережах, а також за вираження в тій чи іншій формі підтримки України були затримані більше 19 тисяч чоловік. Це рекордна цифра арештованих за політичними мотивами за останні 10 років.

ЦЕНзуРА Є!

У Барнаулі журналістці RusNews Марії Пономаренко присудили шість років колонії. Її визнали винною в поширенні фейків про армію Росії. Про це «Сибір. Реалії» повідомив адвокат Дмитро Шитов. Звинувачення вимагало для журналістки дев'ять років позбавлення волі. Їй також заборонено протягом 5 років здійснювати публічну діяльність в інтернеті. Захист має намір оскаржити вирок.

За версією обвинувачення Марія Пономаренко опублікувала в телеграм-каналі «Цензуры нет» пост про мешканців Маріуполя, котрі загинули під час російських бомбардувань міського театру.

«Повірте мені, там, за решіткою набагато більше порядних людей, ніж у партії “Единая Россия”. До звільнення я не досиджу, тому що зміни почнуться раніше. На людей у погонах надіятися не можна... Але оці символи V і Z необхідно стерти, а тих хто наліпив їх на нашу техніку – посадити. Ніколи ще жоден тоталітарний режим не був таким міцним, як перед крахом», – заявила Пономаренко в останньому слові в судовому засіданні 14 лютого 2023 року.

Марію затримали у квітні минулого року в Санкт-Петербурзі і відправили в СІЗО Барнаула. У вересні через поганий психологічний стан та умови перебування в одиночній камері Пономаренко намагалася накласти на себе руки. У листопаді суд перевів її під домашній арешт. Але в січні 2023 року повернув у СІЗО через порушення умов. Заарештована залишила квартиру, тому що її колишній чоловік, за її словами, застосовував до неї фізичну силу.

У лютому 2023 року в Москві заочно присудили дев'ять років колонії журналістці Вероніці Білоцерківській за так звані фейки. Вісім років за аналогічне порушення отримав петербурзький журналіст Олександр Невзоров; 8,5 років – опозиційний політик Ілля Яшин; 7 років – муніципальний депутат Олексій Горінов. Усі вони висловлювалися в соцмережах проти військового вторгнення Росії в Україну і повідомляли про загибель мирних мешканців у Бучі, Маріуполі та інших українських містах.

З початку війни в Україні в Росії порушено 180 карних справ стосовно фейків про російську армію. Стаття про таке порушення з'явилася в Карному кодексі з самого початку військового вторгнення в Україну. На думку правозахисників, це було введенням воєнної цензури.

За матеріалами незалежного сайту діаспори «Кобза»

2-й Західний окружний військовий суд москви засудив 22-річного Кирила Бутиліна до 13 років суворого режиму у справі про підпал військкомату.

Про це повідомляється на Телеграм-каналі «Астра», передає Укрінформ.

Кирило Бутилін

Як зазначається, суд визнав Бутиліна винним у скоєнні терористичного акту, публічних закликів до тероризму та вандалізму.

За даними слідства, 28 лютого 2022 року Бутилін підпалив військкомат у Луховицях московської області, пофарбував ворота у кольори прапора України та написав: «Я не піду вбивати братів!»

Як повідомлялося, від початку війни в різних регіонах росії скоєно десятки підпалів військкоматів. Кількість таких інцидентів значно збільшилася після того, як у країні оголосили мобілізацію.

Фото: SOTA

<https://www.ukrinform.ua/rubric-world/3682919-a-ne-pidu-vbivati-brativ-rosianin-otrimav-13-rokiv-suvorogo-rezimu-za-pidpal-vijskkomatu.html>

ПРЕМІЇ

Нагорода за наше слово

Д. Нитченко

Премія імені Дмитра Нитченка заснована 2000 року. Цю відзнаку щорічно присуджують до дня народження письменника (21 лютого) за пропаганду українського слова. Засновники – Ліга українських меценатів та родина Дмитра Нитченка, котра проживає в Австралії.

Церемонія нагородження відбулася в Національному музеї літератури.

«Постаті наших лавреатів через свій внесок у популяризацію українського слова утверджують великі справи, що сповідував один із найвідоміших українських меценатів у далекій Австралії. Ми не тільки підвищуємо планку цієї премії, а й, звичайно, посилюємо голос українського слова й культури», – зазначив уповноважений із захисту державної мови Тарас Кремень.

Премію Нитченка цього року отримала докторка філологічних наук, експертка офісу Верховного комісара ОБСЄ у справах національних меншин Галина Шумицька. Також нагородили за популяризацію українського слова поета-пісняра, старшого наукового співробітника Інституту космічних досліджень НАНУ-ДКАУ Ігоря Жука та міністра культури в 2016–2019 роках, нині військового ЗСУ Євгена Нищука. Діячам передали грамоти та добірки книг.

«Не випадково, що вручення цієї премії відбувається в залі Національного музею літератури, який дуже проникнутий українським духом і українською справою. Це немовби певне укриття, бомбосховище – і не тільки від російських ракет, а й від понад столітніх спроб зруйнувати українське слово», – сказав Нищук.

Під час заходу випускники Національної музичної академії України під керівництвом викладача Дмитра Кравченка підтримали українське слово піснею, виконавши а капела «Ой, у лузі червона калина» та «Плине кача» на вшанування воїнів, які несуть службу та загиблих.

І. Жук, Г. Шумицька, Є. Нищук

Засновник – Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя
Реєстраційне свідоцтво
№ 352-24ПР, серія ЧГ,
від 6 березня 2007 року
Р/р 31253365108946 НДУ ім. М. Гоголя
код 02125668 ДКСУ м. Київ
МФО 820172

(благодійний внесок на розвиток Центру гуманітарної співпраці з українською діаспорою)

Склад редакції:

Онищенко Н. П., редакторка,
Мельничук О. В., докт. фіз.-мат. наук, проф.,
Михед П. В., докт. філол. наук, проф.,
Самойленко Г. В., докт. філол. наук, проф.
Макет, верстка та коректура – Бобрик Д. М.

Адреса редакції:

Центр гуманітарної співпраці
з українською діаспорою, кімната 210
вул. Графська, 2,
м. Ніжин, 16602, Україна
Тел./факс: (04631) 7-19-59
E-mail: ukr_diaspora@ukr.net,
diaspora@ndu.edu.ua

<http://www.ndu.edu.ua/index.php/ua/tsentr-gumanitarnoji-spiivpratsi-z-ukrajinskoyu-diasporoyu/vidannya-ukrajinskij-dim>